

“FYSIEK WORDT HET STEEDS MOEILIJKER”

Interview Francis Rossi (Status Quo) – Muziekweekend Pesse (28 mei 2016)

Een dag voor zijn 67e verjaardag staat Francis Rossi samen met de andere bandleden van Status Quo op het podium van Muziekweekend Pesse. Eén van de weinige optredens in Nederland tijdens *The Last Night of the Electrics*, de afscheidstournee waarmee de rockband uit Londen voor het laatst elektrisch te horen is. “Het leven zal voor ons niet meer hetzelfde zijn, en voor veel fans evenmin, maar we houden dit tempo niet langer vol”, aldus gitarist Rick Parfitt in het persbericht van de band. Voorafgaand aan het interview vertelt Francis dat hij zich in Nederland prima thuis voelt en hier best had willen wonen. De frontman van de band is dankbaar voor alles wat hij in zijn carrière heeft meegemaakt maar worstelt met het leven als muzikant in de wereld van de showbusiness. Tijdens het interview neemt hij geen blad voor de mond en deelt hij openhartig zijn persoonlijke visie op de wereld, het leven en de muziek. Na deze tournee zullen de Britse rockers de elektrische gitaren aan de wilgen hangen. Maar van een definitief afscheid is vooralsnog geen sprake, want er zijn plannen voor een nieuwe akoestische plaat en misschien nog wel veel meer... Status Quo stopt, maar gaat gewoon door.

Tekst: Godfried Nevels

Dit is de laatste elektrische tournee van de band. Hoe voelt het om afscheid te nemen van alle fans die de band zo lang hebben gesteund?

“Ik word daar niet heel emotioneel van. Dat mensen daar emotioneel van worden heeft te maken met de showbizz. Ik ben een beetje moe van de showbizz. Ik moet er een streep onder zetten. Misschien is het omdat ik ouder word, maar soms wil ik gewoon dat het allemaal stopt. En dan bedoel ik niet alleen dit, maar alles. Eind vorig jaar was ik ergens, werd ik ziek en ging ik naar huis. Ik weet nog dat ik buiten achter het huis lag en dat het heel erg donker en bewolkt werd. Ik voelde me toen zo ziek dat ik daar aangenaam kon liggen en gewoon kon stoppen... Maar dan word ik weer heel enthousiast van bepaalde dingen, vooral van deze baan. We proberen nu akoestische dingen te doen. Ik merk dat ik daar heel enthousiast van word. Er is een oud Engels gezegde: *a change is as good as a rest*. Dus rust niet uit, maar verander! Dat wil niet zeggen dat ik niet van elk moment in Status Quo heb genoten en wat we hebben gedaan en bereikt, maar ik vind het allemaal niet zo belangrijk als anderen het vinden. Ik probeer er niet negatief over te zijn. Ik denk dat het te maken heeft met ouder worden en een balans vinden. Vanochtend zag ik het verkeer voorbijgaan en mensen naar het werk en naar huis gaan, allemaal heel belangrijk... Ik denk dat op dit moment veel gebieden in Europa vol staan met verkeer. Ik wil gewoon... [slaakt een diepe zucht]. Ik wil er gewoon een streep onder zetten en zien wat er gebeurt. Het moet stoppen. Fysiek wordt het steeds moeilijker. Ik

heb altijd gezegd dat je aan de muziek van Status Quo fysiek toegewijd moet zijn. En het begint steeds meer pijn te doen. Ook zijn er een aantal plekken in Europa waar ze een decibel-limiet hebben. Omdat deze limiet van 97 vlakbij 100 ligt moet het wel hard zijn, maar dat is het eigenlijk niet. Vorig jaar speelden we ergens waar Alice Cooper ook was. Niet mijn favoriete act – ik vind hem ok en respecteer wat hij heeft gedaan – maar hij had gewoon meer volume nodig. Dus dat decibel-gedoe begint ons ook steeds meer te beïnvloeden. Rick [gitarist Rick Parfitt] wordt steeds luider en luider en dat wordt steeds meer een probleem. Het akoestische ding was dus een aangename verandering. We doen op dit moment nog een akoestische plaat dus misschien gaan we daarmee verder. Als het publiek het niets vindt, kunnen we het niet doen. Zo is het altijd geweest. Als het publiek niet bevalt wat je doet, dan besta je niet. Dus als mensen ons bedanken, waar bedanken ze ons dan voor? Zonder die mensen zou je voor een lege zaal spelen. Vooral mensen van mijn generatie – ik kan geen namen noemen – komen op een punt in hun carrière waar ze zeggen: ik kan die oude dingen niet meer spelen... Die oude dingen? Iedereen van ons wil geaccepteerd en geliefd worden, iedereen! Vooral in de jaren zestig en zeventig. Nu is het uitgegroeid tot een *corporate budget driven thing* en willen ze niet meer het repertoire doen dat ze eigenlijk zelf zijn. Dus ik denk dat we geluk hebben gehad. We gingen de akoestische kant op terwijl ik dat eigenlijk niet wilde, maar mensen zeiden tegen ons: we wisten niet dat jullie zulke mooie songs hadden.

Dat is natuurlijk een compliment maar ik dacht: waar heb je dan in godsnaam naar geluisterd? Ik realiseer me dat de echte Quo-fans allerlei nummers op albums willen zien, maar in het algemeen hoort men de singles, van elke band. Dat geldt ook voor mij, als ik ergens naar luister dan ken ik hun singles. Ik koop geen albums, tenzij je een echte fan bent.”

Dus alleen de hits?

“Ja inderdaad. Eén van de nummers van het laatste *Aquostic*-album heette *And It's Better Now*. Mensen zeiden toen: wanneer heb je die... *It's off our fucking album!* Het enthousiaste deel van mij denkt: misschien kunnen we... Maar morgen word ik 67 jaar. Geen 57, geen 47, geen 37, geen 27, wat de leeftijd was toen iemand mij voor het eerst een saaie ouwe zak noemde. Bedankt, haha! We deden iets in The Marquee, in de studio achter de club. Dus besloten we daar te gaan kijken. Daar speelde toen een punkband en een jongen van 16 of 17 riep tegen mij: *fuck off Rossi!* Ik denk nog wel eens aan hem. Toen hij 27 werd en daarna 37 moet hij toch gedacht hebben: ik word oud... En ook ik word oud. Dat is ook een van de redenen. Ik kijk in de spiegel en denk: belachelijk. Ik zie foto's van mijzelf en denk: belachelijk. Ik word er een beetje moe van, dat is alles. In mijn positie in showbizz praat je daar niet over, mag je dat niet zeggen. Het is showbusiness. We doen net alsof het allemaal fantastisch is, terwijl het eigenlijk helemaal niet zo is.”

Je bent daar heel open over.

“Nou, dat moet ik wel zijn. Dit is wie ik ben. Ik realiseer me dat iedereen bezig is de schijn op te houden. Ik snap dat en begrijp dat maar kan daar zelf niet langer aan meedoen, weet je.”

“Nu ik veel ouder en oprechter ben geworden, ben ik bang.”

Heb je nog steeds dezelfde passie voor muziek als toen je als jongeman voor het eerst The Everly Brothers live op tv zag?

“Ja, dat is nog steeds hetzelfde. Een maand geleden was er in Engeland een documentaire over de Everly's die ik nog niet gezien had. Oooh! En als ik Jeff Lynne zie... Jeff Lynne doet het nu heel goed in Engeland. Opeens houdt iedereen weer van ELO. Een paar jaar geleden bracht hij het album *Zoom* uit en vond men het niets. En nu is het allemaal prachtig. *I hate that in this business*. Maar ik ben blij dat hij weer succesvol is. Dus ja, zo kom ik weer terug op het akoestische verhaal. In de studio is dat echt mijn ding. Maar er zijn momenten dat ik denk: waarom doe ik dit? Er is iets dat ons drijft. Vast weer iets dat men niet wil horen, maar ik ben heel erg bang. Ik heb een prima leven, een mooi huis, ik heb het goed. Maar het voelt als verraad om voor het geld verder moeten te gaan. Ik kan gemakkelijk 80 worden. Een deel van mij denkt: geweldig! Een ander deel van mij denkt: hoe moet ik dat betalen? Ik kan niets anders doen dan dit. Ik denk niet dat mensen dat willen horen, maar het is een feit. Sommigen zeggen dat ze het doen omdat ze ervan houden. Echt waar? Haha! Iemand vroeg me jaren geleden: wat is voor jou het beste? Eindigen, *finishing the show!* Een aantal jaar geleden keek ik naar Larry King. Volgens mij was Mary Tyler Moore daar toen te gast. Ze vertelde over haar verslaving aan drugs, alcohol, pijnstillers en hoe haar leven was. Op dat moment ging het goed met haar op Broadway. En hij zei: wat is het beste aan... weet je? Ze zei: eindigen. Je zag zijn gezicht vertrekken: wat bedoel je? Net zoals iedereen word je wakker, sta je op, ik moet vandaag dat en dat doen. Maar als je klaar bent, is het goed [slaakt een diepe zucht]. De laatste tijd bekruipt mij steeds meer de angst dat het op het podium verkeerd kan gaan.”

Voel je die angst vandaag ook?

“Nou, ik ben niet zenuwachtig. Het is anders. Ik ben bang dat er iets misgaat. Je kan het niet maken om te zeggen: sorry, het is nog niet helemaal goed, ik ga er vandoor. In mijn gedachten zie ik mijzelf weglopen, van de tourbus naar mijn kamer, en het is gewoon geweldig. Dat is waarom ik het doe. Best vreemd, eigenlijk.”

Heb je daar nog steeds last van, zelfs na de 6.000 optredens die je door de jaren heen hebt gedaan?

“Mijn allereerste optreden was met Adam Lancaster en John Coghlan [voormalige bassist en drummer van de band]. Volgens mij waren we toen 13. Ik wilde pas het podium opgaan toen Adam Lancasters moeder er was. Nu weet ik waarom: ik was bang, haha! Ik had meer zelfvertrouwen als zijn moeder er was. Ik heb pas onlangs gerealiseerd dat het angst is. Er is iets met succes, geld en de bravoure van de jeugd.... *You know, fuck it.* Nu ik veel ouder en oprechter ben geworden, ben ik eigenlijk bang. Shit. Ik ben bang. Vreemd hè? Een man met zo'n grote mond als ik.”

“Veel mensen geven mij daar de schuld van. Prima, ik neem de schuld op mij.”

Veel muzikanten zeggen dat alles zo makkelijk en zo cool is.

“Geloof er geen woord van, het is niet waar. Tot een bepaalde leeftijd moeten ze dat wel zeggen. We waren laatst aan het repeteren toen Petula Clark, een beroemde vrouw in Engeland, binnenliep om ons te zien. We hadden het over de London Palladium, het theater. Daar hebben we een paar jaar geleden gespeeld. Ik ben daarmee opgegroeid, Rick ook, het was elke zondag op tv. Ze hadden de grootste sterren, komieken, alles. En iedereen zei elke week: de London Palladium is fantastisch! Wij zijn er geweest, het ziet er niet uit. *Backstage is shit.* Ik zei dit tegen haar en ze zei: ja dat klopt. Ik zei: waarom doen we het dan? Ze zei: geen idee. Maar het is showbusiness, we willen niet dat men weet hoe het daarachter er uit ziet. Daarom heet het ook: *show business.* Ik weet dat het ook puur om de muziek kan gaan, maar sommige van de beste muzikanten zijn zo verdorven saai. We willen iemand iets zien doen, hey hey! Hij gooide zijn gitaar in de

lucht, hey hey! Geweldig! Dat heeft toch niets met muziek te maken?”

Het eerste Quo-album werd in '68 uitgebracht. Wat waren toen je verwachtingen?

“Gewoon overleven. We waren toen net succesvol geworden. Kort daarna flopte mijn tweede nummer, daarna hadden we *Ice in the Sun* [8^e plek in de Britse hitlijst] en daarna weer een flop... Toen probeerden we Rick te laten zingen maar dat ging niet. Daarna volgde een heropleving met *Paper Plane* en *Piledriver*. Op dat moment kwam de onzekerheid, weer iets waar men in de showbusiness liever niet over praat. *Anything but failure, anything but failure.* Ik zei ooit tegen Manfred Mann, met wie ik prima kan opschieten: ik heb enorm veel respect voor jou, we hebben ons geprostitueerd door alles te doen om succesvol te worden. Hij keek me aan [trekt een verbaasd gezicht]. Ik zei: wat is er? Hij zei: ik denk dat ik mijzelf ook geprostitueerd heb. Terwijl hij voor mij het toppunt is van integriteit en muzikant zijn! Nee, hij is net zo onzeker als de rest en wil net zoals ons succesvol zijn. Maar er is iets waardoor je constant blijft zeggen: oh dankjewel, dankjewel... Ik weet niet waarom en dat frustreert me. Maar we moeten stoppen. Dit moet stoppen.”

Maar het is je gelukt om in de wereld van de showbusiness je eigen weg te vinden.

“Ja, ik heb veel geluk gehad. Weet je, ik was een ziekelijk kind, leerde niet veel en ga zo maar door. Dus het feit dat ik – zogenaamd – muziek vond en succesvol ben geworden... Veel vrienden van mijn vrouw hebben hoogopgeleide kinderen. Ik vraag ze wel eens: waarom? Nou, ik wil opgeleid worden. Ok waarom? Zodat ik een goede baan kan krijgen. Dus je bedoelt veel geld? Ja! Dus je bedoelt een mooie auto en een mooi huis? Ja! Dus materialisme? Iets waar op neer werd gekeken toen wij jonger waren. Het zou eigenlijk om integriteit moeten gaan. Maar in de wereld is het nu: *class is money.* Ik heb daar zelf ook aan meegedaan. Ik denk dat iedereen politiek gezien tot de conclusie komt van: kapitalisme, waar we allemaal onderdeel van zijn geweest, moet vroeger of later een geweten krijgen. Anders schijten we gewoon op iedereen. Mensen met geld schijten op anderen omdat ze bang zijn om alles kwijt te raken. Dat stoort mij ook. We moeten een geweten krijgen. Iedereen doet het beter en beter. Maar wat gebeurt er over 25, 30 jaar? *Fuck.* En het is geweldig, jij hebt dat, ik heb dit [wijst naar zijn Iphone]. Alles wat ik nodig heb staat erop. Waar zal dat over 25 jaar zijn? *Fuck.* Sorry als ik te politiek word...”

Eén van de Quo-songs heeft een sterke link met Nederland: *In the Army Now*, waarvan het origineel geschreven is door de broers Bolland & Bolland. Weet je nog wanneer je dit nummer voor het eerst hoorde?

“Ja, ik was in Ierland met Elizabeth [Liz Gernon], de moeder van mijn eerste dochter. Ze zorgde toen voor ons. Ze komt vaak bij ons en kan goed met mijn vrouw opschieten. Op een zondag was ik in het huis in Ierland en hoorde ik op een Amerikaanse zender het nummer *In the Army*. Fuck! Ik herinner me een jongen op school die altijd in de problemen zat, zijn vader sloeg hem, dat soort dingen. Hij rende de klas uit en riep: ik ga het leger in, ik haat jullie! Ik vraag me af wat hij dacht toen hij daar aankwam: oh shit... Dat moet zoveel jongelui zijn overkomen. Mijn generatie was veel te bang om dat te doen. Maar ik heb grootste respect voor de jongens die dat wel kunnen doen. Ik zou het niet kunnen. Ik ben een beetje een watje, een lafaard. Ik kan dat niet. Ik kan niet zo macho zijn. Dus ik dacht toen, *that's gonna be massive!* In Nederland was het natuurlijk een hit [hoewel het eigenlijk niet verder kwam dan de tipparade] maar verder deed het nummer nergens iets. Om wat voor reden dan ook heeft het lang geduurd voordat ik het vond. Ik liet het nummer aan de rest van de band horen. Ze zeiden: nee bedankt. Wat?”

“Ik weet niet waarom, maar het is zo’n heerlijk gevoel.”

Maar het klinkt anders dan de andere Quo-songs.

“Dat snap ik dus niet: het is geen Quo. Ja dat is het wel. Als wij het doen, is het Quo! Niemand zegt zoiets over de Stones. Niemand zegt tegen de Beatles: *Yellow Submarine* is niet de Beatles. *Yes it is, we just fucking did it!* Ik weet nog dat ik tegen Rick zei: ik wil *In the Army* doen. Hij zei: wat jij wil. Op dat moment deed Rick alles wat ik zei. We gingen de studio in en een van de eerste nummers die we opnamen was *In the Army*. En het werd een enorme hit! Maar veel mensen raakten daardoor ook vervreemd van ons. Net zoals bij *Rocking All Over the World*. Hoewel ik het enorm waardeer dat fans van ons houden, kan ik mijzelf niet in een dwangbuis laten drukken. Dat men boos wordt als ik de verkeerde kleding aan heb of een stropdas draag... *Fuck off!* Iets wat je enorm graag wil doen en waar je van houdt wordt een dwangbuis. Dat gaat

waarschijnlijk ook gebeuren als we aan het eind van het jaar stoppen. Veel mensen geven mij daar de schuld van. Prima, ik neem de schuld op mij. Op dit moment wil ik er gewoon mee stoppen. Ik heb er geen hekel aan en zal er geen spijt van krijgen. Nee. Ik moet het gewoon doen.”

Hebben Bolland & Bolland jullie versie van *In the Army Now* wel eens live gehoord?

“Ja, ze hebben ons een paar keer gezien. We kunnen goed met elkaar overweg. Via een vrouw van de Nederlandse platenmaatschappij, die getrouwd was met iemand, hebben we toen Freddie en Rob ontmoet. Ze stuurden ons nog een ander nummer op dat ik nog steeds heb. Op zich best interessant maar... Volgens mij heet het *London Girls of English Girls* of zoiets. Het is een aardig nummer maar ik ben er nog niet klaar mee. Misschien zal het ooit lukken, misschien ook niet. Maar het gebeurt vaker dat we nummers hebben die opeens goed zijn, die ok zijn.”

Vonden ze jullie versie goed?

“Dat weet ik niet. Ik durf te zeggen dat ze hun eigen versie goed vonden maar het feit dat wij zoveel platen verkochten was heerlijk, haha! En zo komen we weer terug bij het kapitalisme-verhaal: oh ik vind het zo’n goed nummer, er zijn zoveel stuks van verkocht...”

Jullie zijn in Europa heel populair, maar het is niet gelukt om in Amerika even succesvol te worden.

“Nee. In Europa deden we het heel goed, daarna gingen we naar Amerika en hebben daar bakken met geld

verloren. We kunnen daar nog steeds heengaan en tussen de 1.200 en 2.000 tickets doen, maar dan niet met deze productie en ik wil niet opnieuw als een jonge vent goedkoop op pad gaan. Dus hebben we besloten daarmee te stoppen. Misschien was dat een vergissing, omdat we dan een tijdje uit deze markt zouden zijn geweest. Het is raar, net zoals bij detailhandel: als het er een tijdje niet is dan wordt het meer waard. Feit is dat wij er altijd zijn. *You can see Quo anytime, anywhere, all over the fucking place.* Wat goed voor ons is geweest en we hebben nog steeds een geweldige schare fans. Maar ik denk ook dat Rick en ik aan drugs en alcohol ten onder waren gegaan. En onze ego's zouden alleen maar groter zijn geworden, wat al vaker uit de hand is gelopen. Maar toch mis ik het. Mijn vrouw komt uit Amerika. Ik wou dat haar moeder het had meegemaakt omdat zij het geweldig had gevonden, maar zij is nu dood. Dus had ik het graag gedaan. Maar we hebben het geluk gehad dat we op andere plekken succesvol zijn geworden."

Je hebt enorm veel nummers geschreven. Waar haal je de inspiratie vandaan?

"Ik weet niet of het inspiratie is. Soms heb je gewoon een nummer nodig. Ik werk nu met Hannah Rickard [zangeres] aan iets en opeens: oooh! Ik ben druk bezig met het akoestische album waar deze mooie versie op staat. Je bent daar heel enthousiast over omdat je er middenin zit. Totdat het afgerond is en je er subjectief naar mag kijken. De afgelopen jaren ga ik 's nachts naar boven, naar de slaapkamer, doe de tv aan of iets anders om naar te kijken en speel dan gitaar. Meestal vind ik wel iets dat ik goed vind of begin ik aan iets nieuws. Ik weet niet waarom, maar het is zo'n heerlijk gevoel."

De kracht van muziek?

"Het is de kracht van muziek. Een korte anekdote. Een paar jaar geleden was ik een tijdje vervreemd geraakt van mijn vader en kwamen we weer bij elkaar. Hij kwam bij mij thuis. Ik draaide toen *Twenty Wild Horses* voor hem, wat ik geweldig vind, en hij deed zo [verkrampde houding]. Daarna zei ik: dit vind je misschien ook goed. Op dat moment had Shania Twain een album uit, *You're the One I Love*. Ik zette die op en zag mijn vaders lichaam [verkrampde houding]. Daar heb ik het van gekregen. Ik dacht altijd dat het van mijn moeder kwam, maar het kwam van mijn vader. Die niet bijzonder muzikaal was – hij hield van Italiaanse opera – maar muziek raakte hem fysiek. En dat doet het bij mij ook. Iets in je lichaam... Het is beter dan sex.

Ik maakte altijd de grap dat het beter is dan sex. *It lasted a lot fucking longer, haha! And guess what, they give you money for it. Prostitutes, haha!"*

Heb je nog een laatste boodschap voor de Nederlandse fans die Status Quo door de jaren heen hebben gesteund?

"Nederlanders zijn heel luidruchtig. Ze houden van een drankje en willen graag praten als ik praat. Maar ze zijn wel serieus. Ze hebben ons opgepikt en zijn sindsdien altijd van ons blijven houden. Dat gezegd hebbende zijn de meeste fans van ons zo, maar er is iets met de Nederlanders. Zoals ik eerder zei, zou ik eigenlijk in Nederland gewoond moeten hebben. Ik heb foto's op mijn telefoon van bepaalde gebouwen die ik in Amsterdam heb gezien. Een paar jaar geleden nam ik mijn kinderen in een bus mee op vakantie. We gingen eerst naar Amsterdam, daarna naar Berlijn en toen weer terug door Nederland. Ik snap er echt niets van, maar ik hou van Nederlanders. Op de verjaardag van de koningin was ik in Amsterdam. De dag daarvoor waren er allerlei Duitsers gekomen. Ik was een beetje klaar met de Duitsers omdat ze de Nederlanders altijd zo behandelen [duwt mijn hand weg]. Toen ben ik er achter gekomen dat Nederlanders de vriendelijkste mensen van Europa zijn. Ze zijn vriendelijker dan wie dan ook. *I thank them for that. And I thank you."*

© Godfried Nevels